

Willem de Vink

HEMELS DNA

HEMELS DNA

Jouw nieuwe identiteit

Copyright © 2026 Uitgeverij Gideon & Willem de Vink

Tekst en illustraties: Willem de Vink

Ontwerp omslag en binnenwerk: Marian de Vink

Jaar van uitgave: maart 2007 (Royal Jongbloed)

Derde druk en herziene uitgave: september 2026 (Gideon)

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

www.gideonboeken.nl

ISBN: 978-90-5999-318-1

NUR: 707

De Bijbelteksten in dit boek zijn overgenomen uit de Nieuwe Bijbelvertaling (NBV21).

Alle rechten voorbehouden

Inhoud

Voorwoord	7
1. Vertel me wie jij bent	9
2. Je mag er zijn zoals je bent – voor God	15
3. God is jouw grootste fan	28
4. Jezus is het bewijs dat God van je houdt	37
5. Het kruis: keihard bewijs van Gods liefde	48
6. De perfecte ruil	60
7. 100% Genade	67
8. Alles bij de Vader draait om zijn liefde voor jou	79
9. Vader God geeft jou zijn naam	91
10. Jij bent Gods droom die werkelijkheid wordt	106
11. 'Ik' is ons probleem	116
12. Overgave is overwinning	129
13. God is vóór jou	143
14. God maakt je tot wie je echt bent	156
15. Dus niet meer mijn ik	166
16. God vernieuwt je compleet	178
17. Bij God kun je niets fout doen	186
18. Jij hoort thuis in Hem	199
19. Leven uit genade is wandelen in Hem	212
20. En dan nu ontspannen leven	227
21. Jij bent gewild, geliefd, bevoorrecht	237
Zoals David	247

Voorwoord

Lij bent gewild, geliefd, bevoorrecht

Dit boek komt in opstand tegen alle zenuwen die door je lijf gieren omdat je bang bent dat je misschien nooit helemaal aan de verwachtingen zult voldoen (of zelfs nog eens plat op je gezicht zult gaan).

Het helpt je de kwellende gedachte van je af te schudden dat je ondergewaardeerd wordt (of compleet vergeten). Het biedt je een medicijn tegen de tic die jou ertoe drijft om jezelf op te vreten van schaamte als je anderen ziet die het beter doen dan jij.

Nee, je hoeft niet met je hoofd op het scherm te verschijnen om er zeker van te zijn dat je in beeld bent. Er zijn ook geen honderdduizend berichtjes nodig om je ervan te overtuigen dat je wel degelijk bestaat. Als je jouw focus op Jezus richt gaan je ogen open voor wie je eigenlijk echt kunt worden. Zijn bevestiging kan dieper doordringen in je gemoed dan alcohol, internetinvloed of de kus van een geliefde. Want: *mensen worden meestal wat de belangrijkste persoon in hun leven zegt...*

Er waren kerels die nooit verder gekeken hadden dan hun eigen dorp, strand, binnenzee. Vissers waren het, met een accent en gekloofde handen van het netten boeten. Een man kwam langs die wel met hen wilde eten. Hij zag in ieder van hen iets bijzonders. Het was Jezus, die zei: 'Vissers van mensen zal Ik jullie maken.' Deze mannen veroverden de wereld.

Nu ben jij aan de beurt om door Jezus aangesproken te worden. Ik nodig je uit om met mij mee te kijken in de uren dat je in dit boek duikt. Wat kan Jezus teweegbrengen als zijn genade vrij spel krijgt? Jouw lot waarin je met je onhebbelijkheden gevangen blijft zitten tot je een ons weegt wordt doorbroken. De aap op je rug die je influistert wat je vooral niet bent krijgt een schop onder z'n kont. Het isolement dat je met duistere ogen staat aan te gapen wordt ingeruild voor een warm gezinsverband.

Je wordt van binnen naar buiten aangepakt, als Jezus op jou in mag praten. In zijn aanwezigheid ontvang je de ontspanning die de voorwaarde is om op te bloeien tot de mens die God heeft uitgedacht. Je wordt een nieuwe persoon, met hemels DNA.

Jazeker: wat Hem betreft ben je gewild, geliefd, bevoorrecht.

Dit boek is ontstaan uit jarenlange observaties en studies van de Bijbel, prediking, lesgeven, gesprekken voeren, schrijven en tekenen over de betekenis van Jezus voor onze identiteit – en vooral vanuit een even lange eigen omgang met Hem. De meer dan 30 tekeningen zijn gedachtenspinsels over dit onderwerp die op hun eigen manier inspireren. Leg het boek gerust weg als je even genoeg hebt gelezen. God spreekt en zegent op zijn tijd. Relax; neem de tijd!

Willem de Vink

1

Vertel me wie jij bent

Weet je wel hoe bevoorrecht je bent als je in het leven staat met zekerheid over jezelf? Wat een kracht je bezit als je weet dat God jou als zijn kind nooit loslaat? En wat een zegen het is als je van jezelf kunt houden omdat je voortdurend liefde ontvangt van God de Vader? Je boft als je vrede hebt met jezelf. Omdat je dan niet met een gapend gebrek aan liefde rondloopt, ben je in staat om veel voor anderen te betekenen. Daar heeft onze omgeving schreeuwende behoefte aan.

Maar meestal ben je helemaal niet zo zeker van jezelf. De vraag wie je bent is ook niet zo gemakkelijk te beantwoorden. Soms lijkt het net alsof je in een te krappe jas geboren bent: je hebt het gevoel dat je uiterlijk niet past bij je innerlijk. Het kan ook zijn dat de lucht die je inademt niet die frisse energie geeft waarnaar je verlangt. Je omgeving is bedompt, je familie, relaties, studie of werk verstikken je soms.

Leven – laat me leven, laat me zijn wie ik ben!

Maar wie ben jij eigenlijk?

Eerst even over Jan

En wie is Jan? Ken je Jan? Als Jan in de spiegel kijkt vraagt-ie zich altijd af: 'Wie is die Jan?' Is hij degene die mensen zeggen dat hij is? Hij doet er zijn stinkende best voor, maar leuk is het niet om altijd maar aan de verwachtingen van anderen te moeten voldoen.

Is hij dan degene die hij zelf droomt te zijn? Pfff, je moest eens weten hoe vaak hij zichzelf vies tegenvalt. Of is hij degene die door God werd geschapen? Maar hoe kan hij weten wat God van hem kan maken? Dat gevoel een vreemde voor zichzelf te zijn begon bij Jan trouwens al vroeg...

‘Hoor toch es wat ‘n herrieschopper,’ zei de vrouw in het witte uniform. Zo werd het ventje verwelkomd: als herrieschopper. Goed, hij had zich nogal aangesteld toen-ie tevoorschijn kwam – oorverdovend

gekrijs, uitpuilende ogen, blauw aangelopen – maar ja, het was daarbinnen dan ook behoorlijk benauwd geweest.

Z'n vader boog zich over 'm heen.

'Het lijkt wel 'n oud mannetje, met al die rimpels.'

Oud mannetje, ja hoor, moest hij nodig zeggen.

De proper-witte vrouw lachte.

'Hij heeft dan ook behoorlijk opgevouwen gezeten,' antwoordde ze, alsof ze alles van hem afwist.

De vader bleef turen.

'Nee hè, hij heeft een spleetje in z'n neus.'

'Wat zegt u nu? Laat zien!' De vroedvrouw duwde de vader weg en boog zich over het jochie.

'Een spleetje, net als bij mij,' zei de vader, die de onderkant van z'n neus opduwde.

'O, u liet me schrikken,' antwoordde de vrouw, 'ik dacht aan 'n hazenlip.'

'Hij lijkt op mij,' zei de vader.

Nee toch. Fijn om te horen. Hier begon het al: hij was dus niet zichzelf, maar leek op z'n vader.

'Wat is het geworden?' riep de moeder.

'Een jongen, kijk maar, een blakend gezonde zoon; gefeliciteerd hoor,' zei de vrouw in het wit. Ze legde de baby op de buik van z'n moeder. Had-ie even tijd om uit te puffen van alle ellende die over 'm was uitgestort. Hij was dus een herrieschopper, een oud mannetje met een spleetje in z'n neus dat op z'n vader leek en – gelukkig – ook nog een gezonde jongen.

'En hoe mag ons roze varkentje heten?' vroeg de witte vrouw.

'Zeg jij het maar lieve,' zei de vader.

Oeps! Het leek op een aardverschuiving toen de moeder naar adem hapte om te beginnen.

'Johannes Gerardus Sebastiaan Alexander Maria,' zei ze.

'Maar we noemen hem Jan,' lachte de vader.

'Prachtig – naar z'n vader dus,' zei de melkwitte vrouw.

Aiaiai. De nieuwbakken wereldbewoner was dus een herrieschopperig oud mannetje, of eigenlijk een roze varkentje dat op z'n vader leek en genoemd werd naar z'n voorgeslacht. Was-ie dat? Wilde hij dat zijn?

'Hallo, ik ben Jan, aangenaam.'

'Dag Jan – en, vertel es wie je écht bent?'

'Tja, uhmmm...'

Being John Malkovich?

Wie heeft nooit nagedacht over een andere naam, een ander uiterlijk, een andere identiteit? Kon je maar eens een paar uur in iemand anders hoofd kruipen, een paar minuten desnoods, om te kijken hoe dat voelt en of dat misschien beter bij jou past. Nou, geloof het of niet, maar dat experiment is uitgevoerd. Bij John Malkovich – in de film. Een mislukte poppenspeler krijgt een bijbaantje op de zeven-en-halfde verdieping van een kantoorflat, verstopt tussen de zevende en achtste verdieping, waar je je gebukt doorheen moet bewegen omdat de archiefkast fungeert als deur, die hem toegang geeft tot het hoofd van John Malkovich. Hij beleeft vijftien minuten lang wat deze acteur meemaakt. Hij kijkt, voelt en denkt met z'n gastheer mee, totdat hij weer uit diens hoofd wordt gesmeten. De poppenspeler maakt met behulp van een vriendin van deze bizarre ontdekking een attractie: iedereen kan tegen betaling de metafysische poort betreden en een kwartier lang Malkovich zijn.

Being John Malkovich is verontrustend en intrigerend tegelijk: hoe zou het zijn als je in het lichaam van iemand anders kon leven; even iemand anders kon zijn?

Deze film is een opmerkelijke uiting van de verwarring die er in onze cultuur bestaat over onze persoonlijke identiteit. Sociologen zijn het erover eens. De meest gestelde vraag van jongeren is: 'Wie ben ik?' – en volgens mij tobben ouderen daar niet minder over.

Dat is misschien niet zo vreemd als het lijkt. Omdat je zoveel keuzes moet maken, word je gedwongen om te pas en te onpas over die vraag na te denken. Ga maar na wat er allemaal op je afkomt. Welke studie ga je volgen als je nog niet weet wat je kan? Welk beroep kies je straks? Waar ga je wonen? Wie wordt jouw levenspartner? Hoe ziet jouw vriendenkring eruit? Wie wil je zijn? Wat wil je uitstralen? Nou, nou, nou? Bij je kledingkeuze moet je je afvragen wat bij jou past. De spullen die je aanschafft moeten jouw imago versterken – maar welk imago?

Het lijkt alsof je een spiegel krijgt opgedrongen waarin je moet kijken en waar je steeds iemand anders in ziet. Jouw echte ik moet daar ook ergens aanwezig zijn, maar waar zit hij tussen al die beelden verborgen?

Te veel keus

Vorige generaties hadden het schijnbaar makkelijker. Er viel niet zoveel te kiezen – en al helemaal niet wie je wilde zijn. Je was gewoon wie je was en dat zou je je leven lang blijven. Was je een jongen, dan volgde je je vader op. Was je een meisje, dan werd je huisvrouw. Was je een vreemdeling, dan bleef je een vreemdeling. En was je de dorpsgek, dan bleef je die gewoon de rest van je leven, punt uit. Je kledingkeuze bestond meestal uit de afdankertjes van oudere familieleden, die konden nog jarenlang mee. Trouwen deed je met iemand van dezelfde stand, uit dezelfde buurt en dezelfde kerk en altijd van het andere geslacht. En meestal bleef je wonen waar je familie woonde. Het was een leven zonder verknijpte beelden die ons leven tot een videoclip maken, zonder duizend-en-één keuzemogelijkheden.

Nu worden we gedwongen om ons voortdurend af te vragen wie we zijn. We zoeken onze eigen antwoorden. En liefst ook nog een beetje houvast. Het valt me op dat onder christenjongeren momenteel Psalm 139 favoriet is. Ik vind het eigenlijk wel logisch dat ze voor deze Psalm kiezen. Als je worstelt met de vraag wie je bent, is het fijn om te horen dat God het antwoord weet. En Hij weet het!

‘HEER, U kent mij, U doorgrondt mij,’ lezen we. *‘Wonderlijk zoals U mij kent.’*¹

Psalm 139 draait om onze identiteit. Je krijgt een spiegel aangereikt waarin God jouw beeld vormt. Hij plaatst jouw DNA in hemels perspectief. Jij bent gewild, geliefd, bevoorrecht.

Zin om in het volgende hoofdstuk dieper door te dringen in die woorden van God over jou?

¹ Ps.139:1,6

2

Je mag er zijn zoals je bent – voor God

Wie ben jij? Het is helemaal niet zo gek om met die vraag te rade te gaan bij degene die jou gemaakt heeft. Misschien is dat zelfs wel de bedoeling van alle zoektochten die mensen maken naar zichzelf: moet je bij God uitkomen, wil je bij je bestemming komen. In ieder geval brengt Psalm 139 dat tot uitdrukking.

‘HEER, U kent mij, doorgrondt mij...’¹

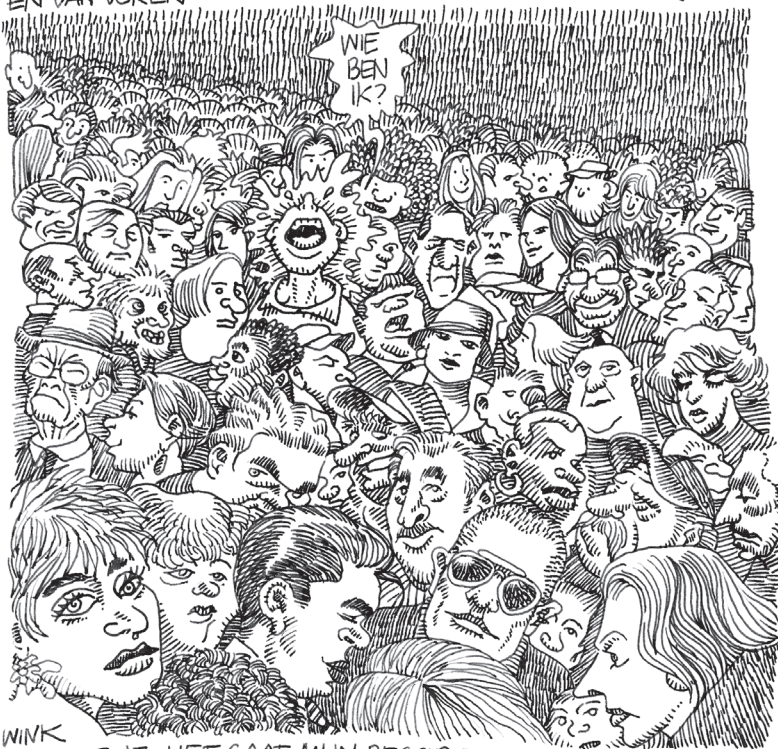
Hier spreekt iemand met uitroeptekens. David, de schrijver van Psalm 139, weet het zeker: God kent hem. Hij heeft waarschijnlijk veel nagedacht over zichzelf. Hij was de jongste thuis. Een beetje aan z’n lot overgelaten. Z’n broers waren kanjers, strijdlustige soldaten, teamspelers, doorkneed in hun vak. Eliab, Abinadab, Samma – en zo had je er nog een paar. David was een buitenbeentje, een herdersjongen, in z’n eentje op het veld. Wie was hij eigenlijk? Hij heeft ook veel nagedacht over God. Sterker nog: hij heeft geleerd om zijn vragen aan de Ene voor te leggen, dat zie je duidelijk in de Psalmen die hij schreef.

‘Wie ben ik? Weet U dat?’

En in dat gesprek met God heeft hij ontdekt waar hij houvast voor z’n identiteit moet zoeken. Hij hoeft niet zo zeker te zijn van zichzelf, als hij maar zeker is van God. Die kent hem. De spiegel die God hem aanreikt is betrouwbaar. Zeker weten!

¹ Ps.139:1

HEER, U KENT MIJ - U DOORGRONDT MIJ - U WEET HET ALS IK ZIT
OF STA - U DOORZIET VAN VERRE MIJN GEDACHTEN - GA IK OP
WEG OF RUST IK UIT - U MERKT HET OP - MET AL MIJN WEGEN
BENT U VERTROUWD - GEEN WOORD LIGT OP MIJN TONG - OF
U HEER KENT HET TEN VOLLE - U OMSLUIT MIJ VAN ACHTEREN
EN VAN VOREN - U LEGT UW HAND OP MIJ - WONDERLIJK ZOALS

WINK
U MIJ KENT - HET GAAT MIJN BEGRIIP TE BOVEN - HOE ZOU IK
AAN UW AANDACHT ONTSNAPPEN - HOE AAN UW BLIKKEN
ONTKOMEN? - KLOM IK OP NAAR DE HEDEL - U TREK IK DAAR
AAN - LAG IK NEER IN HET DODENRIJK - U BENT DAAR - U WAS
WAS HET DIE MIJN NIEREN VORMDE - DIE MIJ WEEFDE
(BORDUURDE - S.V.) IN DE BUIK VAN MIJN MOEDER...

Laat God maar zeggen wat Hij van mij vindt, lijkt David te zeggen. En wie ik zou moeten zijn. Belangrijker dan het antwoord op de vraag wie ik ben is de zekerheid dat God weet wie ik ben. Ik mag erop vertrouwen dat Hij mij kent.

Hij weet het

*'U weet het als ik zit of sta, U doorziet van verre mijn gedachten. Ga ik op weg of rust ik uit, U merkt het op; met al mijn wegen bent U vertrouwd. Geen woord ligt op mijn tong, of U, HEER, kent het ten volle.'*²

Leef je een gewoon gemiddeld leven, dan heb je na 75 jaar zo'n beetje 25 jaar doorgebracht met slapen, ben je 10,5 jaar aan het werk geweest, heb je zo'n 10 jaar in je vrije tijd achter je scherm gezeten, was je 8,5 jaar onderweg, ben je ook zo'n 5,5 jaar aan het eten geweest, heb je 1,5 jaar geluierd en heb je 1,5 jaar besteed aan persoonlijke hygiëne. Verder ben je een jaar op zoek geweest naar je contactlenzen, sleutels of andere irritante dingen, heb je een half jaar voor een vertraagde trein of in de file staan wachten, heb je drie maanden lang of iets meer gesport en ongeveer even lang je tanden gepest. En al die tijd was God erbij. Hij wist ervan. Hij hoorde alles wat je zei. Hij kende zelfs al die miljarden gedachten die bij je opkwamen tijdens het werk, op de wc, tussen je vrienden, in de file, op zoek naar je mobieltje.

Maar moet je daar nu blij mee zijn?

Het is niet leuk als je niet zeker weet of je God wel kunt vertrouwen. Dan is Hij zo'n Big Brother, zoals die voorkomt in het boek van George Orwell: een dictator die alles van je in de gaten houdt en die je net zo lang manipuleert tot je precies doet en denkt wat Hij wil, of je als een mug dooddrukt in de muur. Maar je gaat anders over Gods aanwezigheid denken als je leest hoe vertrouwd Hij met je is omdat Hij van je houdt. Hij weet alles van je, ook je minder goede kanten, en toch verbindt Hij zich met je. Hij kent je, doorgrondt je, doorziet je, maar niet om je af te wijzen – nee, Hij wil juist met je meeleven.

² Ps.139:2-4

God is bij jou. Je mag Hem vertrouwen. Als je dat moeilijk te begrijpen vindt, kijk dan eens naar Jezus. Hij heeft laten zien hoe God over ons denkt.

Van Jezus lezen we dat Hij als Zoon van God in alle dingen aan ons gelijk geworden is. Dat Hij dezelfde gevoelens heeft doorgemaakt als wij. Dezelfde strijd, maar zonder toe te geven aan de zonde.³ En die Jezus blijft bij ons. Hij zegt: 'Houd dit voor ogen: Ik ben met jullie, alle dagen, tot aan de voltooiing van deze wereld.'⁴

Zo is God. Zoals Jezus. Hij kent mij, voelt met mij mee en is bij mij, altijd. Daarom wil ik graag bij Hem zijn. Ik wil met Hem opstaan en naar bed gaan. Ook na 25 jaren slapen hoop ik met David te kunnen zeggen (vers 18): 'Ontwaak ik, dan nog ben ik bij U!'

³ Heb.2:17,18 ⁴ Mat.28:20

Hij legt zijn hand op jou

*'U omsluit mij, van achteren en van voren, U legt uw hand op mij. Wonderlijk zoals U mij kent, het gaat mijn begrip te boven.'*⁵

Wonderlijk ja, vooral als je bedenkt hoe kwetsbaar wij zijn. Iemand steekt zijn hand naar je uit – je krimpt in elkaar. Je denkt aan die pijnlijke aanraking die nog steeds als een wond in je leven staat gedrukt. Maar dit handgebaar is anders. Troostend. Helend. Het is een hand die gewend is met wonden om te gaan, omdat Hij zelf werd verwond. Een hand die zegt: 'Ik weet van jouw pijn, want Ik ken je.' Het is Jezus' hand met het litteken, uitgestrekt om zich met jou te verbinden.

Oei, die uitgestoken hand. Wie duldt God in z'n buurt? Wie staat Hem toe dichtbij te komen? Weg! Blijf van me af! Laat me alleen met m'n herinneringen, m'n eigen pijn en schuld. Ik verstop me in m'n schaamte. Ik wil niet nog meer gekwetst worden. Laat me m'n eigen zin doen, ik weet tenminste wat ik aan mezelf heb.

Je zou hem van je af willen slaan, die hand.

Wat let je? Toe maar: God is zo vaak geslagen, als de Man die geslagen werd op zijn handen. We hebben Hem met z'n allen geslagen, aan een kruis. Daarom is het een wonder dat Hij toch steeds weer terugkomt met die uitgestoken hand. Mag Hij – tóch?

Dat die hand in mijn leven aanwezig is, kan ik niet begrijpen, dat is mij te wonderlijk, daar kan ik niet bij. Maar Hij is erbij gekomen, bij mijn boosheid, mijn onbegrip, mijn onvermogen om Hem te kennen. Hij nam het initiatief, Hij strekte zijn hand uit. Hij liet me weten hoe goed Hij mij kent en hoeveel Hij toch – nee júst van mij houdt.

Welke hand laat je toe? Het lijkt dwaas, maar je kunt Gods hand afwijzen.

“‘Luister naar mij, mijn zoon,’ zei de duivel terwijl hij zijn hand op mijn hoofd legde...’ Zo begint het verhaal *Stilte* van Edgar Allan Poe. Ook de duivel strekt zijn hand naar je uit, maar hij is een leugenaar en een mensenmoordenaar, leert de Bijbel, die zijn hand steeds nauwer om je nek spant, totdat hij je kan meesleuren de hel in.

⁵ Ps.139:5-6